

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail, Reg. No. 3088

BOX 520, STATION "D", TORONTO, ONTARIO, M6P 3K1 CANADA

No. 7., Vol. 22., 15. července-July 15th, 1988.

Historické Okamžiky

"Ony ty úpravy exilových vztahů, to není historicky vůbec nic nového... V českých zemích se prodávaly odpustky už ve čtrnáctém století."

Havlíček, byv propuštěn z Brixenu dne 27. dubna 1855, přijel do Německého Brodu na začátku května. Zde se dověděl, že jeho choť Julie zemřela krátce před tím, to byla pro něho první těžká rána. Protože pobyt v Praze mu byl zakázán, musel nejdříve žádat o povolení, aby mohl shlédnouti její hrob a dcerku Zdeňku, která zůstala u Karoše, jeho švagra. Bylo mu povoleno.

Ale nová rána jej stihla. Praha, na kterou se tolik těšil, byla absolutismem Bachovým zastrašena, že se k němu nikdo neohotěl veřejně hlásit. Jediná Božena Němcová nedbala špehounů vládních. Havlíček poznával, že jeho úsilí o výchovu lidu k sebevědomí občanskému a národnímu bylo marné a to jím otřásl. Policejní šikanování, které jej stihalo i po návratu z Brixenu, dokonalo ostatní.

Tělesné síly Havlíčkovy byly zlomeny. Nedá se popřít, že jeho organismus byl zeslaben již dříve, jednak usilovnou prací buditelskou a bojem s vládním reakčním systémem, takže Masaryk ve svém spise o něm soudí, že již před deportací zdraví jeho bylo ohroženo, jednak i pobytem v Brixenu, osamoceností, steskem a nesmírným kouřením k němuž se sám přiznává. Zárodek nemoci přejal asi pravděpodobně od své choti, jež byla tuberkulózní. Tuberkulóza zkosila pak i jeho a později i dcerku Zdeňku. Příčina smrti Havlíčkovy není tedy tak jednoduchá, jak se líčí a není zcela také objasněna. Počátek nemoci pocívoval Havlíček na sobě od února roku 1856, trpí kašlem, hubne. Když pak nemoc se horší, ubírá se k prohlídce do Prahy. Lékaři poznali, bylo to 28. dubna 1856, že jeho život je ztracen.

Teprve dne 22. června odebral se na léčení do lázní Šternberka u Slaného. Nemoc se však nápadně horšila. Havlíček byl přivezen v horečce do Prahy – po několika dnech v bezvědomí zemřel. Pohřeb se konal 1. srpna. Policie se obávala nepokojů. Ministr Bach zapověděl i rozesílat úmrtní oznámení. A přece o pohřbu za jeho rakví kráčely k Olšánům nemírné davy lidí. Na rakvi ležel jediný věnec, věnec vavřínový, trním propletený, dar Boženy Němcové...

'I am haunted by so many memories'

The Gazette, Montreal,

June 5, 1988

Gazette, Peter Andrews

Rose Raba with her new husband, Ota Reichman, in 1949; and as she is today.

ECHOES

In 1949, Rose Raba arrived in Montreal as an immigrant from Czechoslovakia. At Windsor Station she was met by her sponsor, an émigré named Ota Reichman.

Six weeks later, they married.

He was an announcer-producer with the Czech section of Radio Canada International.

They had two children, Dan and Jane. As they grew up, she was first a homemaker full-time, later a student of sculpture.

Now 69 and still happily married to Ota, Rose Raba Reichman recently entered an essay contest for seniors, sponsored by Guardian Trust.

She won in the English-language category with this story of her life before she came to Canada.

"I wrote it the way I felt it," she said this week. "It just came from my heart."

I am haunted by so many memories, very few really happy ones.

I grew up in a small village in Czechoslovakia under the eyes of a very strict father and a sad, tired mother, surrounded by a loving grandmother and four brothers and sisters.

From the time I was 3 years old, as far as my memories go, I was taught to work very hard and take responsibilities on myself.

At school I received the highest marks and on the advice and urging of my teachers I was sent for five years to a convent to continue my studies.

There, under very strict supervision by nuns, I got my teaching diploma — just as the Germans were marching into Czechoslovakia on March 15, 1939, the date of my birthday.

For 2½ years I lived a very meagre existence as a nanny since no jobs were available and since after my studies no money was left in my family for me.

Then, because there were so

many young, unemployed teachers, the government decided that women teachers, single or married, age 50 or over, had to step down from their posts with regular pay and we young ones got these jobs.

Dear God must have loved me and cared for me a lot, for I got a teaching position at a very prestigious private school on one of the main streets of Prague, the capital of Czechoslovakia.

German inspectors came regularly for unexpected inspections, looking for the smallest reason to close the school.

One day the Gestapo arrived to search for a hidden spy. Our principal and a few of us were taken for a week to the famous Prison No. 4, where we were interrogated.

I survived the German occupation but when the Communists came (1948) I lost my job and was sent to one of the farthest corners of the country to teach.

And there I started to plan my escape from the country.

I was determined to succeed.

To my troubled mind came the memory of a young man whom I knew very vaguely who had left Czechoslovakia in 1939 for Canada.

In my soul I knew he would help me to escape from the physical and mental prison I was living in. I immediately started to work at it.

It took a year and a half to establish sound connections between us, to get the visa from Canada, the passport from the Czechoslovak authorities, 10,000 crowns from my dear father to pay for it and all kinds of official inspections.

The day arrived, March 15, 1949, my birthday, the sky dark, the wind cold, and I, all alone, boarded the train to Germany, to Hanover.

I remember crying so much and wondering how I would get to Montreal, since I did not speak German, French or English.

At Hanover I boarded a ship for Halifax. The crossing took 10 or 11 days.

From there I went for a day and a night by train. What I saw was sad, empty spaces, cold, dreary, fields covered with snow, here and there poor-looking houses.

What a surprise and escape.

It was 6:30 in the morning when we arrived at Windsor Station and had to leave the train.

Clutching my purse in one hand and a big suitcase in the other, I walked the seemingly endless path to the exit.

I stopped at the stairs and searched for the photograph of the one who was waiting for me. Who had helped me to escape to Canada.

I looked from face to face, my heart beating, tears streaming down my face and the wildest thoughts pounding in my head.

When I came up the stairs and looked around for him, there, in the far corner of the station he was — thin, white in the face, trembling with excitement, unable to speak, a big hat pushed over his eyes, waiting for me.

I will not describe my emotions, happiness and relief.

God bless Canada for allowing me to come. This event will always be passionately colored in my mind as one of the fondest memories of my life. □

K 75-letému jubileu Františka Schwarzenberga dokončil Vladimír Škutina práci na knize *Český šlechtic*. Kniha je napsána podle archivních dokumentů, historických materiálů a vyprávění a vzpomínek Františka Schwarzenberga. Je zcela novým pohledem na české dějiny. Bilou Horu, defenestraci, češství české šlechty a spory o vlastnictví. Především je dokumentem o činnosti českého prince za první republiky, v odboji a za pražského povstání a pohledem do zákulisí Vatikánu, kde byl čs. diplomatickým zástupcem, až po léta exilu. Knihu vydává Reportér a lze ji objednat na adrese: Reportér, Postfach 1737, CH-8045, Zürich, Switzerland.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND ENGLISH LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Editor of English Section:
Monica Sergeant-Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 15:00
Zámoří loď ... \$ 17:00
Zámoří letecky ... \$ 20:00

Na nedávném
čs. dni na
Masaryktow-
nu /u Toron-
ta/ se v do-
bré pohodě
sešla tato
skupina přá-
tel.. Zleva:
Tibor Gre-
gor, Stan
Klouda, dr.
Karel Herz,
Vladimír Du-
fek, Antonín
Daičar, Fabi-
án Katrnák
/z Floridy/
a Ján Babi-
nec /z New
Yorku/. Sv.
Petr tento-
krát čs. dni
přál..

Jednou větou

Rev. Steve H. Petr, se rozloučil s Kingsview Village Church of Seventh-day Adventists v Etobicoke, Ont. a působí nyní v Kit-chener, Ont. Ujistil nás, že zůsta-ne ve styku se svými přáteli v Mississauga, zvláště se svým oblí-beným zubním lékařem, dr. G. F. Za-čalem. Není to přece tak daleko! Přejeme Rev. Petrovi spokojenost na novém působišti! --Pěvec Jan Rubeš doporučuje našim čtenářům, aby se stali členy Toronto Ope-rretta Theatre /752 Yonge St., To-ronto, Ont. M4Y 2B6, tel. 920-6682/ a aby se ve dnech 5. až 8. října šli podívat na Kalmanovu operetu "Gypsy Princess". --Jerry Belan pracuje pro Dept. of Parks and Recreation, City of Toronto, 392-7251. --Pí Sonja Bařová, ve své funkci jako ředitelka World Wild-life fondu, vyjádřila radost nad tím, že lesní bison /menší druh prerijského buffala/ byl zachrá-něn před vyhynutím. --Rev. Vl. Řech-ka se z Victoria, BC přestěhoval do Vancouveru /1020 Semlin Dr., V5L 4K1/. --Pí Mary Zbořilová-Kunovjanková-Hrubošková žije v Hamiltonu, ale plánuje přestěho-vání za synem do Cambridge, Ont. --Valná hromada Čs. sdružení ve Vancouveru, BC, zvolila Jiřího Macka čestným před-sedou. Předsedou se stal dr. Ivan Nohel. Odbočka sponzorovala přímo z ČSSR známého dissidenta Jar. Švestku a jeho paní Jitku, a vydává zajímavý "Zpravodaj". Matuška bude ve Vanc. 14. 10. t. r. --"Sponsora hledá strojní inž., 30/183, mluví angl. -adresa: Z. Bílek, 6784 Thaleschweiler, W. Germany". --V okolí Hamiltonu má úspěchy kouzelník Tomáš Kubínek, syn tragicky zemřelého dr. Zdenka Kubín-ka. --Mír. Marek a Alexandra mají volat 925-2241. --Na dotaz sdělujeme, že známý krajanský herba-li-sta Jar. Ptáček /Swiss Herbal Remedies/ zemřel v Torontě 23. 3. 1981. Bylo mu 80. Pocházel z Ko-lína. --Moravsko-slovácké hody budou 15. 10. v č. 85 Christie St., Toronto. Lístky u p. Pichlíka. --W. Matuška bude v Torontě 23. 9., lístky od 15. 8. u p. Pichlíka. --Ordinaci po zemřelém MUDr. J. Kraj-bichovi v Torontě převzal MUDr. Ivan Petrov. --Hana Benešová s manželem Jiřím si otevřela re-stauraci v č. 198 Niagara St. v St. Catharines, Ont. Tel. 646-7300. Název: G. and B.'s Restau-rant. --Ing. Chas. P. Müllner se s rodinou přestě-hoval do svého domku v Chatham, Ont.; až dosud žili v družstevním bytě. --Ved. Kampeličky Jiří Jílek zemřel 13. 2. 88 ve věku 59ti let. --Všich-ni 3 synové Vincence Rechnera z Coquitlam, BC, mají úspěchy: Patrick je poručíkem Princess Pa-tricia regimentu v Calgary, Dominic dosáhl BA /Economy/ a Erik studuje Applied Physics na SF U. a má slíbené místo v továrně na bezposádko-vé ponorky v Port Moody, BC. Gratulujeme!

Naš generál Štefánik

"Vzpomínáme-li tragických postav z nejbližšího Masarykova okruhu, nemůžeme pominout muže, který tento tragický okruh svou předčasnou smrtí vlastně zahájil - generála Dr. Mi-lana Rostislava Štefánika. Zazářil jako meteor, aby zahynul v téže okamžiku, kdy se dotkl země své osvobozené vlasti. Uslyšíte nyní jeho projev v Chicagu v r. 1918. Přečte vám jej Dr. Juraj Slávik, do roku 1948 velvyslanec demokratického Československa ve Was-hingtonu, muž, který stojí ideologicky Štefánikovi velmi blízko:

"Odpusťte, že hovořím slovensky. Však mně to nebudete zazlívát. Nedělám to naschvál, ale proto, že mi to moje srdce tak našeptalo. Ani nechci tím naši srdeční a ideovou je-dnotu zdůrazňovat, neboť by to mohlo vysvětlovat, že tomu sami nevěříme. Prožili jsme dost otroctví. Dnes nejsou možné žádné další kompromisy s Němci anebo s Maďary. Já vě-rím, že jsme jeden národ. Rozdíl mezi námi je malý. Antropologicky je dokázáno, že jsme jedno. Rozdíl je jen v řeči a v řeči si rozumíme. Šestileté české a slovenské děti se spolu dorozumí. A proto Slováci a Češi jsou jedno. To je dokázáno vědecky i historicky i řečí. Mezi námi není ani takového rozdílu jako mezi Prusy a Bavyry anebo mezi jinými německými kmeny či Italy. My si rozumíme - politicky jsme stejně utlačeni. Jsme rozdě-lení jenom proto, aby nás snáz přemohli. A když se nám nedostane svobody, je to jen otázka času, kdy nás úplně zničí. Slováci jsou více pomaďarštěni nežli si myslí. Slova-ci opouštějí své zvyky, ztrácejí svůj národní ráz a bez Čechů bychom byli již dávno za-hynuli. Naše mladé pokolení se otravuje maďarským duchem a proto nám není možno se v ta-vovém stavu jako národ udržet. Buď se osvobodíme, nebo zahyneme. Reč máme, kulturu máme, ale to jsou jen prvky, které nutno zpracovat ve velké dílo. A k tomu my nemáme ani ži-votních podmínek, ani potřebných sil. Takový život, jaký jsme žili doposud, znamená mi-serné živoření a nic jiného. Je nutno, abychom hledali spojení, které je přirozené - s Moravou a s Čechy. Český kmen našeho národa ukázal se být nejsilnějším a života nejschopnějším. Proto jak pro prvotní nejlepší podmínky života bylo nutné následovat nejsilnějšího, tak je nutno i dnes se spojit, aby nejsilnější byl ještě silnější, a slabý aby zesílil. My jsme jeden národ a nebudeme vytvářet žádné nové Rakousko-Uhersko. Praví a vzorní slovenští vůdové vždy horlivě hlásali česko-slovenskou vzájemnost. Ještě doposud se slovenští protestanti nestydí užívat funebál a kancionál v české ře-či, bez toho, že by tím zaprodávali svou řeč bratrům Čechům. Vnitřní nepřítel je každý, kdo má v srdci tajné sobecké ambice, nebo dvojí morálku. Kdo je lumpem v soukromém ži-votě, ten páchá darebáctví i v životě veřejném a národním. Nemůže být čisté tělo ve spínové košili. Jestli se chceme osmlostatnit, musíme se napřed vyznačovat mravním pokrokem a svorností. Zachovejme svornost na základě lásky a spravedlnosti!"

Konec citátu. Tenhle projev člověka, kterého snad všichni Slováci ctí, by měl dát látku k zamyšlení těm, kteří à priori odmítají vše, co je české, nebo z této strany po-cházejí. Slovensko není pupek Evropy, ale země, která jen v úzké spolupráci s Brnem a s Prahou může dojít mezinárodního uznání.

Jožka Staněk - Holandsko

V Torontě onemocněl
známý krajan Ervín
Sypták. Byl propuštěn
z nemocnice a je doma.
Jeho stav se lepší.
Je znám jako býv. ma-
jitel restaurace "Ca-
fé de la Paix".

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Tel.: 364-1757

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a
Bloor). Tel.: (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- Dlouhodobé vklady
- Denní úrokové vklady
- Speciální vklady
- RRSP

Platíme úrok na šeková konta.

- Hypotéky
- Osobní půjčky
- Speciální půjčky na nová auta
- Line of credit
- Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, pítte nebo volejte pro podrobnější informace.

Otevřeno:

Pondělí, úterek, pátek: 10-7, úterý a středa 10-5, sobota 10-2.

kultura

POPIŠ

«Z historie známe říši Samovu, slavnou Velkomoravskou říši, Přemyslovce, Lucemburky, bouře husitské i husitského krále Jiříka a Jagellonce... Po nich v roce 1526 naši předkové svobodnou volbou nastolili na český trůn Habsburky, kteří získali též Uhry a s nimi Slovensko. A jak se střídaly panovnické rody, tak se i měnily hranice českého království. Samy Čechy si podržely hranice po celá staletí přibližně v dnešní podobě. První Přemyslovci se snažili získat Slovensko a Krakov. Přemysl Otakar II. rozšířil svoje panství až k jaderskému moři. Lucemburkové připojili k českému království obojí Lužici a Slezsko. Za panování Habsburků byly naše země částí rozsáhlé říše. Habsburkové však nedovedli obhájit a udržet v celku země koruny české. Ve třetileté válce jsme ztratili obojí Lužici a za panování Marie Terezie Prusové zabrali Slezsko a i do té doby nedílnou část Čech: Kladsko...»

(J. Nermuť v článku «Úvaha o republice»)

co by však lehce mohli učinit je to, aby se oprostili od anachronismu v používání místopisných názvů. Čtu-li, že na matiné promluví dr. Neuwirt z Lovaně, může mě trefit šlákl. Do dneška bohužel nevím, zda se snad nejedná o Lausanne. Stejně mě kdysi zarazilo, četli jsem o Sv. Havlu či o Saffhuzách. Ze se jedná o St. Gallen, nepochopil jsem hned. Saffhuzy znějí člověku, žijícímu ve Švýcarsku, již známěji. Že Mohuč je Mainz, věděl jsem již z dětských let.

Jsou spory o to, mají-li se místopisné názvy citovat v originále, či v jazykové úpravě, překlad není vždy možný. Řekl bych, že rozhodující je snadna výslovnost, prostředí, dané zvyklostí, četností použití a hlavně cit. Nikoho nenapadlo překládat slovo Bern, a Geneve a Zurich se zčeštilo na Ženevu a Curych. Mám příbuzné ve Friedrichshafnu a ne v Bedřichově přístavu. Dnes už ani nikdo nejede do Solnohradu, ale do Salzburgu. Chemici znají sviniobrodskou zelen, jež má svůj původ ve Schweinfurtu. Řekli-li by někdo, že letí do Lednové řeky - Rio de Janeiro - či Dobrého vzduchu - Buenos Aires - připadal by asi stupidní. Řekne-li ale, že jede do Dobré vody, zeptáme se, zda k Hořicím, či k Brezové p. Bradlom. Jestliže Navrátilka porazí Graf, zní to hloupě, když už tak musí porazit Steffi Graf a nebo Grafovou. Jestliže ale porazí Klaudiu Kohdeovou-Kilschovou, či lyžařský slalom vyhraje Tamara Mc Kinneyová, zní to

neméně hloupě. Stěsti, že se na tenis nedala také paní Mc Enroyová. Tedy žádná pravidla, ale výše citovaná kritéria.

Žijí-li 40 let v Zürichu, připadá mi přitažené za vlasy, mluví-li stále o Curychu. Žil-li bych v republice, byl by to pravý opak. Nevím, kde Trávníčkove, Havránkove a jim podobní akademici berou svá pravidla, co je a co není správné. Jak někdo z nich může přeložit Aachen na Čáchy je záhadou. Prou či prou se o to, zda je správné ve slově osyka či sirup psát tvrdě či měkkě i. Žádný člověk neřekne ten hřidel, ale ta hřidel, ale přesto grammatiky je hřidel rodu mužského. Taci badatelé nejsou jen u nás Académie Française trvalo dosti dlouho než rozhodla, že automobil není «un automobile», ale une automobile, tedy rodu ženského. V. Kukla, Baden

Bistro Benes
RESTAURANT & DINING LOUNGE
YOUR HOSTS
PETER and ANN BENES
17-19 MAIN ST. E.
GRIMSBY, ONTARIO
945-4498

Saturn & ICR Records v Melbourne vydala dlouhoohrající desku s Milanem Smetakem

Ta naše písnička česká

Deska je udělána "in full production," což znamená orchestr a cimbál, s opravdovým citem pro národní folklor, tak jak si ho uchovával Milan Smetak. Žije v Austrálii dvacet let a jde ve slépých svého otce, populárního zpěváka. Uchvátil každého posluchače svým sytým barytonem. Cena LP-desky je včetně poštovného 20 australských dolarů, při objednání většího počtu se podíl poštovného výrazně snižuje. Objednávky adresujte na: ICR, P.O. Box 213, St. Kilda, Vic. 3182, Australia.

Známa pěvkyně Lída Brodenová oslavila v r. 1987 ve Washingtonu své 85. narozeniny.

/Z archivu Vavra Ryšavého./

JEDNOU VĚTOU Přírůstky do naší knihovny v poslední době: Zd. Galuška: "Slovácko sa súdí aj nesúdí", A. Cerkota: "Geniální podnikatel Tomáš Baťa" a "The Stormy Years", 1932-1945 /rovněž o Baťově organizaci/. Jan Krofta: "Running West" E. Jarošová: "Mezi starou a novou vlastí". Clive Holland: "Czechoslovakia-Land and its People", vyšlo v Anglii v r. 1931. A. Svobodová: "Petr Vok z Rožmberka". Zd. Hejzlar: "Pražské Jaro 1968 a jeho odkaz". Eda Kriseová: "Arboretum" /Obě poslední vydal INDEX./ Jindřich Chaloupecký: "Na hranicích umění", sborník "Generace 35-45" a Jan Čep: "Study pro paní J." Všechny tři vyšly v Edici Arkýř, Postfach 34 02 08, 8000 München 34, W. Germany. A. Bank: "Druhý život polního maršála Pauluse". Novinky z Indexu: L. Čivrný: "Jít jen tak", Graham Greene: "Monsignore Quijote", Pavel Kohout: "Kde je zakopán pes". Jiří Pravda: "Přijeli herci, zavřete slepice" - tato knížka vyšla v Edici Cramerius, Im Welschland 18, 8910 Altfoltern/Albis, Switzerland. Adresa INDEXU: Postfach 41 05 11, 5000 Köln 41, W. Germany. Nový katalog válečných knih vydal Michel Lavigne, POBox 222, Victoriaville, Que. G6P 6S8. Má 30 stran zajímavých knih.

"Adamson's Estate" na břehu jezera Ontario v Port Credit /hlavní budova je na našem obrázku/ je už několik let prázdná a městský výbor v Mississauga rozhodne v nejbližší budoucnosti, co se s budovami a celým majetkem stane. Majitelem pozemku a všech budov je totiž město Mississauga, které všechno od p. Adamsona odkoupilo. Dočasným správcem je Credit Valley Conservation Authority. Původní majitel byl architektem a dosud v Mississauga žije. O pronájem této hlavní budovy se živě zajímá Král. konservatoř hudby, odbočka v Mississauga, za vedení naší krajaneky, paní Dagmar Rydlové. Reprezentanti konservatoře měli možnost si budovu prohlédnout, navštívili pak paní starostovou Hazel McCallion, která je vyzvala k podání formální žádosti /"proposál"/, jak si představují využití existujících místností, jaké přestavby a úpravy budou nutné a pod. Podrobný návrh byl vypracován a na radnici /do rukou paní starostové/ poslán, s doporučením dopisem být majitele. Držíme šatelem palec!

UDĚLEJ MI KŘÍŽEK, MAMINKO Tony Hořínek

Večer sám na tebe vzpomínám a často, když se setmí
Sám a sám, tvé ruce zůstanou v rukou tvých teplo je mi

smutně do tmy zevalám. Do očí mi slzy vyskočí
tíše a ním usínám Poslední než den se hlava se

vzpomínkou za maminkou až zatočí. Pozdní na mne jen
maminko, má maminko, zes pohlédni. Častokrát se dívám
Srdece mé tě vítá

do vzpomínek zpět, smutek v srdci mívám, cizí je mi svět.
nejkrásnější květ, cítíš, jak se zmlát, dnes opustí svět.

Vím to, vím, že už se nevrátím, že nikdy ve vzpo-mín-ce
Sám a sám v rukou Tvých umírám, ale než hvěz-dy zblednou

své mamince nepovím : 1. U-á-lej mi kří-žek, maminko
ještě jednou zšeptám : 2. Do tvých měkkých rukou, maminko

1. než odejdu do světa v rukou tvých jsou růže, mamín-ko
3. rád jsem svoji hlavu klad, u-á-lej mi křížek, mamín-ko.

Vše světe jen hloží rozkvétá jako, když jsem bý-val mlád
A když někdy do duše mi černý padne stín, rád bych hla-vu

s žaly všemi složil na tvůj klín. Aspoň ještě jednou, maminko

k ta-bě bych se vrá-til rád, u-dě-lej mi kří-žek, ma-mín-ko

jako když jsem býval mlád píseň čs. skautů v Murnau 1949.

Polistění je věc důvěry

Přes 35 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 626-3004

21 Four Seasons Pl., Suite 300, ETOBICOKE, Ont.
Východně od 427. M9B 6J8.

Sdružení přátel letců
Box 26, Station "A"
Mississauga, Ont.
L5A 2Y9, Canada.

Jeden ze statečných

/Bob Velvanský napsal ten-
to článek na počest svého
býv. velitele, k jeho 76.
narozeninám, které slaví
18. srpna t.r./

Skončila první světová válka a po staletí ucla-
ňovaná země se probouze-
la. Zavládl klid a volně
se dýchalo. Vesnička Br-
ník odpočívala na okraji
rozsáhlých lesů v překrás-
né české krajině. Nadale-
ko byl Kostelec nad Černými
Lesy, okres Český Brod.
Lány vankem zvládněného o-
bili střídaly se s lesem
a skřivánek pěl písně nad
upoceným oračem. Stráně
se pokrývaly koberecem ma-
teřidoušky a chumáči ko-
pretní. Nedaleko bublavý potůček právě unikal mlýnské-
mu kolu a skrýval se mezi blatouchy. O kus dál hučel
jez. Nadlesní správce Jan Půda obcházel svůj revír už
od roku 1904, ale dosud se nenabažil té krásy. Prošel
houštinu na mýtinu a usedl na pařez. Měkký mech se
střídal s trsy dozrávajících borůvek a bzukot čmeláků
lákal k dřímotě. Zaprášenou silnici klopýtal unavený
koník a hlas zvonku se šířil od malého kostelíka. V
aleji byli kluci na švestkách. "Je to krásná a míru-
mírovná země", říkal si v duchu nadlesní Půda, "a už
hodně zkusila. Kdyby něco... tentokrát ji budeme brá-
nit". A v uších toho vlastence znělo: "Země česká, do-
mov můj..." Nad vysokou borovicí kroužil ještěbáb. Ota-
kárek feníkovky hledal další zvoneček a mladá srnka
chrastila v houštině. "Pravda..." připustil nadlesní
Půda, "ne všechno je ještě perfektní. Je to mladická
republika a všechno vezme čas..." Byla tak zvaná krise!
Nebylo dost práce a v mnohých rodinách nebylo dost ji-
dla na stole. Ale byla to krise světová a - byl mír!

Nadlesní Půda byl rád, že alespoň on se může postarat
o rodinu. Jeden ze synů, Raimund, právě dokončil měšťan-
skou školu. Co s ním teď? Najít práci nebylo snadné.
Do učení? Kam? Pan Půda opustil svůj oblíbený pařez
a pokračoval jak v cestě, tak v myšlenkách. Co s tím
klukem? Co tak na trochu víc školení? Uvidíme, co se
dá dělat... Kouř z táboráku podělí Sázkavy halil kraji-
nu do modravého závoje. Baťa prodával boty za 9:99 ko-
run. Nežera dělal šaty dobře a ASO mělo zas "bílý tý-
den". V domácích filmech panovala Nedošinská s Piště-
kem a Ferbasová s Peškem. V amerických filmech začina-
ly Myrna Loy, Sylvia Sydney a Diana Dornin. Mimo rodo-
kapsu četlo se "Vzpousta na Bounty" a "Srdce na kole-
jích". Anglický král se zamiloval a - vzdal se trůnu.
V Itálii byly moderní černé košile a v Německu zas
hnědé. Ale s módou to nemělo nic společného.
Syn pana nadlesního, Raimund Půda, po prvé opustil svou
rodnou vesničku Brník, aniž by tušil, že je to pouze za-
čátek velmi dlouhé cesty. Odešel do Prahy na dvouletou
průmyslovou školu. Bylo sotva deset let po válce. Re-
publika se rychle probouzela. Ze sluchátek krystalové-
ho rádia bylo slyšet Voskovce a Wericha: "Válka nebude,
mír se vrací. Hej rupe! Hej rupe!" Průmysl se zdárně
rozvíjel a jméno našich výrobků bylo ve světě čím dál
známější. Politická svoboda se stala celému světu pří-
kladem. Dvacet let po prvních pokusech člověka o ovlád-
nutí vzduchu, náš letecký průmysl byl už na dobrých zá-
kladech. Postupně se nahrazovaly stroje z první světo-
vé války, jako "Brandenburgi" a častěji se objevovala
jména jako Avia, Smolik, Praha, Boska a podobně. Na letec-
kých dnech bylo možno zastihnout usměvavou tvář presi-
denta Masaryka. Mládež vztupovala do Masarykovy letec-
ké ligy. Vzpomínalo se na první nálety, jako Štefáník a
Nalčovský. Letectví se stalo důležitou částí růstu mla-
dé republiky, kterou možná někdy v budoucnu bude třeba
bránit!

Sedmnáctiletý Raimund Půda dokončil pražskou průmyslov-
ku a nastoupil jako učeň/průmyslovák do letecké továr-
ny LETOV v Letňanech u Prahy. Záhy měl příležitost zů-
častňovat se budto s panem Ježkem nebo s panem Kovan-
dou zalétávání nově vyrobených letadel. Tato zkušenost
ho přesvědčila, že stát se nejenom pilotem - ale dobrým
pilotem, je jeho životní cíl. Vždyť vzduch byl naším
jediným mořem. Brzo na to byl přijat do vojenského
leteckého učiliště v Prostějově, kde se po dvou letech
tvrdé školy stal v roce 1932 hrdým vojenským pilotem
a byl přidělen k 1. leteckému pluku T.G. Masaryka ve Kbe-
lich u Prahy. O rok později hlásil se Raimund opět v
Prostějově do kursu pro stíhací piloty. Po třípříší
roky vyhrával první ceny v ostré střelbě z letadla, jak
v Milovicích u Prahy, tak v Malackách na Slovensku. V té
době už se mladé Československo mohlo pochlibit nejen
kvalitou svých pilotů, ale i nově vyrobených letadel.
Na sportovním poli mimo "Praga E-114" proslavila se i
firma Beneš a Mraz v Chocni a dokonce i firma Baťa vy-

VÍŠ, SYNU, KDYŽ ŮE SEŠ TON LETÁKEM,
KDOUKEJ LÍTAT POMALU A NÍZKO
AT SE TI NIC NESTANE...

ráběla slavné "Zlín XII". V aeroklubech se propagovala
akce "1.000 nových pilotů". V roce 1936 byl mladý Rai-
mund přidělen jako pilot do leteckého výzkumného ústa-
vu v Letňanech u Prahy, kde jeho velitelem byl známý le-
tec major Ambuš. Tím se dostal do sousedství továrny
LETOV, kde dříve začínal jako průmyslovák a kde měl stá-
le hodně známých. Netrvalo však dlouho a byl opět pře-
ložen ke speciální letece, která se připravovala na -
dnes již historické - IV. Mezinárodní letecké závody v
Curychu 1937. V této skupině již byla řada známých let-
ců, jako Engler, Hlado, Hess, Novák, Široký, Hubáček, Peřina,
Motýčka, Šimek, Výborný, Šnobl, Taudy a jiní.
Závodů v Curychu se zúčastnilo celkem 13 různých náro-
dů. Československá skupina měla 16 členů a 13 letadel.
Odstartovala z letiště ve Kbelích dne 19. července 1937
o jedenácté hodině dopoledne a po mezipřistání v Plzni
a v Mnichově přistála na letišti v Dübendorfu u Curychu
po šesté hod. večer. O závod byl mezinárodně obrovský
zájem. Zvláště Němci budili pozornost výpěstlostí svých
letadel, jako doposud tajný Messerschmitt Me-109 /zalé-
taný v Lipceku u Moskvě/ a jiné. Mnohým pozorovatelům
bylo jasné, že Němci se připravovali na novou světovou
válku. Avšak bylo to Československo, které tehdy v Cu-
rychu vyniklo celkově nad ostatní a překvapilo výkony
svých letců. Z našich letadel byly nejúspěšnější typy:
Avia 122 a Avia 534. Většina čs. pilotů se umístila na
čelních místech mnohých kategorií a skupinovitě akrobati
Novák, Široký a Hubáček neměli vůbec konkurenci.

Naši letci v Curychu v červenci 1937: zleva - rt. Šnobl, št.
rt. Výborný, por. Hlado, št. Peřina, neznámý, mjr. A. Hess, 2. švý-
d. št. Novák, št. Půda, št. Motýčka, št. Hubáček, por.
Široký, št. Taudy, št. Šimek a inž. Novotný z továrny Avia.
U vrtule nahoře je mechanik rt. Šdlo. /z archivu R. Půdy./

Návrat našich vítězných letců do Prahy byl slavný a
pamětný. Mladická vlast byla hrdá na svoje letectvo.
Vyšla nová pochodová píseň: "Vám, letci vám." Ve snaze
rozšířit své pilotní obzory po prvé odchází Raimund
Půda z vojny do civilu a začíná novou kariéru jako pil-
ot čs. státních aerolinií /ČSA/. Bohužel stín válečných
obav zahluje naši krásnou vlast a světu hrozí nová ka-
tastrofa. Hrozí černé a hnědé košile. A tak v r. 1939
nakl. Raimund s kamarádem Josefem Hubáčkem do Polska
a dále přes Krakov a Gdyni lodí "Gorský" do Francie.
Tím se oficiálně stává /podle vlastních slov/ "mezi-
národním cikánem". Ubytování v Paříži ve starém sra-
dlaevém skladišti. Oba piloti se přes den ukrývají v
tunelech podzemní dráhy, aby unikli náboru do Cizinec-
ké Legie v Africe. Konečně oficiální vyhlášení války.
Raimund a Josef byli přijati do francouzského letec-
tva jako jedni z prvních a po absolvování "seznamova-
cího" kursu zařazeni k operační eskadře č. 2/4 v Char-
tres v Paříži. Používalo se hlavně amerických letadel
CURTIS 75, v té době nejlepších strojů. Později ope-
rovali z letiště Rambervillers, asi 70 km od Strasburku.
Po kapitulaci Francie, podařilo se Raimundovi útek do Al-
žiru, do místa Meknes, nějakých 300 km hluboko v africké
poušti. Později se však dostal "různými dopravními
prostředky" do Casablanky a se skupinou přátel starou
rybářskou lodí do Gibraltaru. Cesta dále do Liverpo-
lu v Anglii pokračovala starou rybářskou lodí a v kon-
voji. V té době /1941/ byla Anglie nemilosrdně napadá-
na německou Luftwaffe /která létala částečně na sověts-
ský benzin/ a všeobecně se očekávala invaze. Situace
v té době nevypadala slibně... Samozvaný "mezinárodní
cikán" Raimund Půda byl přijat do anglického letectva
/RAF/ v hodnosti Sergeanta/pilota a po kratším kursu
přidělen k 310. čs. stíhací peruti, která byla v té době
vybavena stroji Hurricane. Mimo nelidského bombardová-
ní anglických měst, zuřily nad Anglií letecké boje a
početně slabší anglické letectvo odraželo útoky jen o-
sobní statečností svých pilotů. Bylo nutno zabránit in-
vazi za každou cenu, jinak bude válka ztracena. Naše
"tristadesátka" se významným způsobem podílela na "Bat-
tle of Britain". Výkony všech pilotů tehdy byly legen-
dární a Winston Churchill jim veřejně vyslovil své dí-
ky. Ovšem ztráty byly nemalé. Platilo se krví. Byl nedo-
statek nových pilotů, což se projevilo při zakládání
dalších čs. perutí, č. 311, 312 a 313. Bylo nutné se nej-
dříve vycvičit nové piloty, ale slabá znalost anglické-
ho jazyka dělala našim krajanům nemalé potíže. Bylo
proto vybráno několik zkušených pilotů, kteří pak po
absolvování instruktorského kursu byli dosazeni do růz-
ných leteckých škol v Anglii a Kanadě na pomoc svým

krajanům. Jeden dobrý pilot může vyni-
knout proti nepříteli. Ale je to jen
jeden pilot. Jestliže však předá své
zkušenosti, řekněme, dalším 100 pilotům,
kteří pak zasáhnou do boje, není
to jako když se udeří proti nepříteli 100x
mocněji? Raimund Půda odešel do instruktorského kur-
su v RAF Upavon a později jako instruktor do let. Ško-
ly No. 3 Elementary Flying Training School-RAF Shel-
lingford, blízko Oxfordu. To již měl anglickou důstoj-
nickou hodnost "Flying Officer". Z této školy si Rai-
munda pamatují stovky nových čs. letců. Vynikal pří-
snou disciplínou a zkušeností. Dvě ideální vlastnosti
za dané situace! Později po skončení instruktorské
služby byl Raimund přidělen k No. 24 Sq., Transport Com-
mand, na letiště RAF Hendon. Až do konce války trans-
portoval řady různých V.I.P. cestujících bez jakéko-
liv nehody a stal se nejoblíbenějším pilotem této pe-
ruti. Měl hodnost Flight Lieutenant.

Konečně bylo Německo poraženo! Konec války! "Meziná-
rodní cikán" Půda se vrací do rodné vlasti, kterou tak
miloval a za kterou byl připraven dát tu největší oběť.
V duchu si opět opakuje: "Země česká, domov můj..." Vra-
cí se se svou anglickou manželkou Pamelou, která mu by-
la během válečné doby nesmírnou oporou. Po druhé v ži-
votě opouští vojenské letectvo a vrací se jako dopra-
vní pilot k ČSA. Bohužel i toto krátké období míru mělo
smutný konec. Rok 1948! Naše letectvo, které se provi-
nilo tím, že bojovalo na západě a ne tolik na východě,
kde válka začala až v červnu 1941, bylo najednou pro-
následováno hordami rudých demagogů. Jakákoliv památ-
ka na "západní letce" se rychle ničila. Persekuce,
nelidské věznění a popravy - tak se národ odvzdal
svým letcům, jejichž statečnost a zkušenosti získaly
obdiv celého světa. Veškeré "západní" letectvo bylo
nahražováno narychlo "vyrobenými" soudruhy z hvězdou,
bez ohledu na jejich často pochybnou válečnou minu-
lost!

Raimund Půda, senior pilot ČSA, byl naštěstí poslán ja-
ko delegát na mezinárodní schůzi dopravních pilotů
do Anglie. Z této schůze již domů nevrátil a manželka
Pamela přijela do Anglie vlakem. Opět v cizině! Po-
kus o pilotní posici u anglických aerolinií selhal.
Raimund se tedy opět přihlásil do služeb RAF, kde byl
přijat a naštěstí dostal i svou bývalou hodnost. Za-
vázal se na minimum 5 let služby a byl přeškolen na
tryskářské letadla. Snad ani ve snu netušil, že na
něho čeká další kapitola "mezinárodního cikána".
Jedním z prvních úkolů byla dodávka 550ti nově vy-
robených letadel typu Sabre z let. továrny v Mon-
treálu přes severní Atlantik na různé RAF základ-
ny v Anglii, záp. Evropě, Sčedním i Dálném východě.
Další job byla přeprava strojů typu Vampire z An-
glie na Dálný východ a zpět. Za posledních 5 let
své letecké služby zažil Raimund mnohou napínavou
chvilu. Není divu, že zatoužil po klidnějším živo-
tě, po více času doma s milovanou Pamelou. Odešel
po třetí do civilu. Jeho rodná země se ho zřekla,
ale při této příležitosti mu sama anglická králov-
na udělila na památku diplom za "valuable service
in the air". Škoda, že takové uznání dostane čs. pil-
ot v cizině a ne od své vlasti. V roce 1954 civil-
lista R. Půda zakládá rodinný život v půdném anglic-
kém městečku Henley-on-Thames a tím končí nejenom
"mezinárodní cikán", ale i 25 let dobrodružné pilot-
ní kariéry. Nakonec manželka Pamela je jeho větší
láskou, než vlt v lanech mezi křídly. On sám o tom
jednou filosofoval: "Domov je tam, kde si mezinárod-
ní cikán zuje boty a obuje si bačkory". Raimund
nalécal za své kariéry skoro 7.000 hodin na 70ti
různých letadlech, z toho skoro 1.000 na tryskáčích.
Začal na chatrných "Brandenburgcích" a skončil na
Sabrech, které jsou rychlejší než zvuk! Civilní život
byl pomalejší, ale čas přece utíkal. V r. 1973 se stal o-
ficiálním pensistou a s Pamelou pokračoval ve zlepš-
ování krásné zahrady. Konečně se dočkal odpočinku... Bo-
hužel Pamela zemřela 24. března 1984 a Raimund se dostal
do zajetí samoty. Postěžoval si v dopise: "Dneska sbírám
ty rozlázané cihly a dávám ten samotářský život dohro-
mady". Nedaleko Londýna je krásný válečný hřbitov Brook-
wood, kde je čs. oddělení. Tam po tolika letech se zase
scházejí kamarádi k jejich poslednímu "briefingu". Bojo-
vali pro vlast, která je nepřijala... Proč vykvét národa
musí umírat v cizině?

Čas od času postírá Raimund svazek květin ze zahrádky
a vezí je na hrob milované manželky Pamelu do Brook-
woodu. V posvátném tichu tam rozjímá a v duchu vidí po-
stavy všech těch kamarádů, kteří se už nedočkali dneš-
ního svítání. Shromáždění bludných duší. Svět se točí
dál a život pokračuje. Na tom nikdo nemůže nic změnit.
Raimund má ještě jedno přání: podívat se jednou do Brní-
ka u Kostelce nad Černými Lesy. Projít se po vonících
mezích a okusit vůni lípového květu. Pohladit svým po-
hledem ty lesy a zanotovat si: "Země česká, domov můj..."
Posedět si na tom samém pařezu, kde sedával nadlesní Pů-
da a poslouchat bzukot čmeláků. Poděkovat Bohu za všech-
no to, co nám dal a čehož si často nevážíme.
Na hřbitově čs. hrdinů v Brookwoodu je ještě místo pro
jeden pomníček, který by si mohl vypůjčit nápis ze zná-
mého pomníku z řeckých dějin: "Poutníci, zvěstuj našim
doma, že my zde mrtví ležíme, jak zákony kázaly nám".
Pane instruktore, za všechny Vaše vděčné a vzpomínající
žáky -- buďte ještě hodně dlouho zdrav!

Bob Velvanský.

O vojácích

Když Vlad. Herčík s dr. M. Čapkem 15. 1. 41 nasedli v Marseille na loď "ALSINA" na cestě do Ria de Janeiro, neměli tušení, že jejich cesta skončí v sev. Africe.

/Na palubě bylo asi 630 osob./ Angličané nedali povolení k plavbě přes Atlantik. Teprve loď "SERPA PINTO" je v září 41 dovezla do New Yorku, odkud se Herčík hlásil do čs. armády v Anglii. -- Ze stanoviska býv. vojáka bude XIV SVU sjezd ve Washingtonu v září t.r. velmi zajímavý. Budou tam mj. přednášet: J. Kašpar-Pátý /o Obráně národa/, Jar. Sustar /o Heydrichiádě/, Zdeněk Kordina /o evakuaci čs. armády z Francie/, Jar. Polach /o Tobruku/, Jar. Němec /o krizi čs. armády v Anglii v r. 1940/, Mir. Kerner /"Ludvík Svoboda-vlastenec nebo zprodanec?"/, F. Bogataj /o skupině CARBON/, M. A. Lišutín /o čs. letectvu 1938-48/, Míla Kašpar /o polské kampani 1939/ a H. Naylor /o 311. čs. bombardovací peruti v Anglii/. Symposiu předsedá dr. Jar. Němec. -- L. F. Bennett-Benešovsky vojákoval v Anglii se Zuvačem, u baterie kanónů proti útočné vozbě v Butlers Marstonu u Kinetonu, Warwick. -- V Calgary prý žije dr. Jurij Borys, který po porážce Polska byl NKVD poslán na Sibiř a později se dostal k 3. četě naší vých. jednotky u Kijeva. -- Záhadným způsobem přišel po válce doma ve vlaku o život čet. Kalfus/slovenského původu/, který v Anglii sloužil u muniční rotý dopr. oddílu. Nikdo neví, zda byl zabit pašeráky či spáchal sebevraždu. /Do Anglie přišel přes Polsko, SSSR, ME./ -- Znamení propagaci

Pozoruhodný talent

předemnou a stal se hned velkou kapacitou. Byl to první konstruktér a ředitel plzeňské Škodovky v zahraničí. Navíc, podle jeho vlastních údajů, pracoval ve Škodovce především na výrobě nových tankových pancířů, které prý, samozřejmě, odolávají nejen všem pěchotním zbraním, ale dokonce všem dosud známým protitankovým kanónům. Ve francouzské automobilce Renault, kde vyráběli tanky, se nějak o celé záležitosti dověděli a tak přirozeně měli velký zájem se s inž. Kozlíčkem sejit, protože jak jméno Škodovky, tak tankové pancíře, měly pro ně neobyčejnou přitažlivost. Kozlíček se napřed všelijak vykrucoval, že přece nemůže prozradit čs. výrobní tajemství, ale nakonec jel do Paříže, kde naši důstojníci ho měli dát dohromady s francouzskými experty. Major Bartík v sídle čs. vojenské zprávy na pařížské Bourdonnais nebyl Kozlíčkem moc nadšen, dal se s ním do hovoru a brzy zjistil, že má před sebou podvodníka. Dal mu totiž vyřešit jednoduchou rovnici a Kozlíček tím nehnul! Schůzka s francouzskými experty se tedy nekonala /jak se naši vymluvili, to nevím/ a Kozlíček se vrátil neslavně bez inženýrského titulu do Agde. Tam ho ale čekala další rána: ve Schematismu čs. branné moci, který tam došel, Kozlíček jako důstojník nebyl vůbec uveden. Když byl vyslýchán o tomto druhém podvodu, vyprávěl toto: "Do Škodovky přijel ministr národní obrany Machník a byl tak unesen prací Kozlíčkova "pancířového oddělení", že mu řekl, že jej s okamžitou platností pro jeho zásluhy povyšuje na nadporučíka". Kozlíček byl samozřejmě usvědčen z podvodu, ale nevím, zda byl potrestán soudně či jen kázeňsky. V každém případě sloužil pak ve Francii jen jako voják.

Po pádu Francie jsem o něm neslyšel, až v r. 1944, krátce před svým odjezdem do SSSR, kdy jsem v londýně vypomáhal vrchnímu polnímu prokurátorovi, dr. Karlu Finkovi. Za Finkovy nepřítomnosti se ohlásil u nás úředník Scotland Yardu a sdělil mi, že potřebuje informace o jednom našem propuštěném vojákově, který v Anglii načerno praktikuje medicínu, ačkoliv asi lékařem není. Jmenuje se Ervín Kozlíček, provozuje gynekologickou praxi a to, podle jedné pacientky, velmi neodborně. Samozřejmě nalil jsem mu čisté víno, ale jak to dopadlo s "npor. inž. MUDr. Ervínem Kozlíčkem", to jsem se již nedověděl. Za poslední podvod ho potrestali, jako civilistu, již Britové.

JUDr. Jaroslav Němec, USA.

3 vojáci pěší výjevkové rotý čs. armády v Anglii, Hinton St. George, Somerset, 1942. Zleva: Jan Sigmund, Vlad. Herčík a Stanislav Šácha. Všichni 3 se později dostali k letectvu. Sigmund žije v Anglii a momentálně dokončuje sbírku fotografií všech našich padlých letců za války a jejich hrobů. Herčík žije ve Francii, kde má úctyhodný vojenský archiv. Šácha přežil havárii Liberátora BZ 720, PP-G 29. 10. 44 z Tainu /pilotem byl Karel Pospíchal/, po válce byl u ČSA jako radio-telegrafista, v r. 50 byl na palubě Dakoty, která uletěla do záp. Německa a zemřel v Los Angeles, Kal. 2. 1. 1986. /Archív J. Sigmunda./

Dr. Oldřich Dubina /na obrázku/ byl podle úsudku mnohých mimořádně zasloužilým a vzácně charakterním Čechoslovákem. Narodil se 23. 5. 1910 v Lubné u Kroměříže. V Praze vystudoval práva a filosofii, po okupaci Němci se mu podařilo odejít na Sorbonnu do Paříže. Po vypuknutí války šel do čs. vojska a v červnu 40 šel na frontu. Po evakuaci ostatních do Anglie, zůstal v Agde a v Marseille a pomáhal těm, co evakováni nebyli /za pomoci dr. Lowry z mez. YMCA a evang. faráře dr. Toureilla/. Jako hlava odbojové sítě "ROSSI" dodával cenné zprávy Spojencům. Po okupaci celé Francie ho Němci poslali do Buchenwaldu. Válku přežil /i jeho paní/ a usadil se ve Francii. Zemřel 25. října 1987.

plakáty v Anglii za války dělal Robert Friedman, který žije v Brooklinu u Bostonu, USA. -- Na hlavní poště v Jihlavě je pamětní deska na počest Jana Kotačky, který byl Němci popraven 7. října 1943 ve Vratislavi. Byl hlavou ilegální organizace poštovních zaměstnanců, která čítala 140 osob. -- V Brně vyšla publikace "Morava v boji proti fašismu", ale jen nákladem 2.000 výtisků. Nejzajímavější v knize je vyprávění příslušníka para skupiny SILVER B Jana Zemka. Nové údaje obsahuje kapitola o vládních vojácích v Itálii a jejich přechod k it. partyzánům. -- V tisku doma se diskutuje možnost vydání Velké encyklopedie domácího a zahraničního odboje za 2. války. Nadhodil to v "HR" i J. Tomeš. -- Na fotografii absolventů důst. školy v Kahře je v prostřední řadě, 5. zleva: kpt. pěchoty Antonín Kouřil. Byl vyřazen jako první v pořadí. -- Máme foto plk. Jozefa Dobrovodského a kpt. De Lamiera /hrdinů od Strečna/ z r. 1967. -- A. F. Karlovský z Basileje se zotavuje po obtížné operaci. -- Plk. jez. Josef Svatoň, který sloužil u 9. jez. pluku ve Vysokém Mýtě, byl nucen odejít do ilegality v březnu 1943 a na Vysočině založil silný partyzánský oddíl. Dne 1. listopadu 44 byl s E. Šoškou obklíčen Němci v osadě Paseky u Proseče a oba padli. Svatoň byl po válce in memoriam povýšen na generála. -- Z Mexika nám poslala pěkný pohled pí Zdena Pollaková, vdova po Leo Polakově. -- Npor. Otakar Jaroš, který jako první cizinec se po bitvě u Sokolova stal Hrdinou SSSR, byl nadšeným Sokolem a vyšel voj. akademií v Hranicích v r. 1937. Poznal na vlastní kůži poměry v sovětských táborech nucených prací. -- Výborným karikaturistou byl v Anglii také ppor. Stanislavský. -- V Ml. Boleslavi oslavil nedávno "81" Karel Mísík, persekovaný v 50. letech. -- Kdo ví, co se stalo s Karlem Vantochem a jeho bratrem Jiřím z Uhřetěvse, kde v r. 1946 měli výrobu nealkoholických nápojů. -- Gen. Uchytěl slaví letos v srpnu "79". -- V r. 1989 pozve městečko Agde býv. čs. vojáky žijící v ČSSR a bude jim hradit cestu a pobyt. Naposled se něco podobného stalo v r. 1969. -- 4. 7. byla recepce pro naše býv. vojáky na americkém velvyslanectví a 14. 7. u Francouzů. Obě byly dobře navštíveny, což snad je také náznak uvolnění. -- Až do konce srpna t.r. je v Technickém Museu v Brně zajímavá výstava "Chtěli jsme se bránit", která pojednává o dobré výzbroji čs. armády v r. 1938 a o některých technických aspektech její kapitulace v září 1938. -- V Jeseníku byl raněn mozkovou mrtvicí Antonín Zelený, ale zotavuje se. Původně je z Olomouce. -- Máme životopis mj. gšt. Stanislava Maška, který působil na operačním oddělení Hlavního štábu a projevil se jako mimořádně nadaný tankista. Byl Němci popraven 17. 5. 43 ve Stutthofu u Gdaňska. -- V hudební skupině důstojníků v Orankách byli mj.: Dočkal, Janko, Kovařík, Lom, Sedláček, Šmoldas a Zhor. Populární byl i komik Honza Nedvídek.

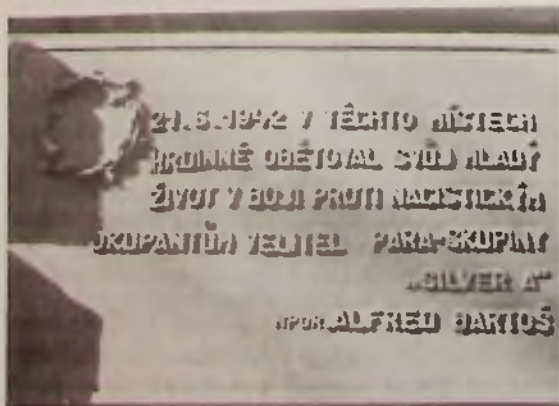

V roce 1987 se na zámku Mailberg v Rakousku, asi 4 km od moravských hranic, konal sjezd absolventů jezdecké školy v Pardubicích, ročník 1936. Hostitelem byl majitel zámku, hrabě Jindřich Schlik, Komtur Řádu maltézských rytířů. Na obrázku jsou zleva: Oldřich Cipra z Plzně, Vilda Klusáček z Montredlu, Miloš Knorr, MBE z New Yorku, hrabě Jindřich Schlik, dr. Karel Krása z New Yorku, Zikmund Schlik z Jičína a Bob Moravec z Toronta. Účastníci měli možnost vidět zvláštní představení španělské školy lipicánů ve Vídni a na společném obědě k nim krásnou češtinou promluvil baron Doblhof, jenž dva roky také sloužil u čs. dragounů. Další sjezd se má konat tamtéž v r. 1989.

O PARAŠUTISTECH

Major gšt. M.F. Kašpar, CdeG, předseda Čs. Obce Legionářské v zahraničí /se sídlem v Anglii/, byl velitelem Čety I. praporu v Anglii. Pod ním sloužili jako velitelé družstev Jozef Gabčík, Jan Kubiš a Jiří Šnábl. Když přišel od plk. Moravce z 2. oddělení MNO z Londýna dotaz velitele roty škpt. Krčkoví, aby byli navrženi vhodní jednotlivci pro zvláštní výcvik pro speciální úkoly, doporučil velitel čety /Kašpar/ tři výše jmenované velitele družstev. Všichni tři byli posláni do para výcviku, ale při padákovém výcviku utrpěl Jiří Šnábl /později přijal jméno G. Scott/ těžké zranění a jako parašutista do vlasti poslán nebyl. Kubiš s Gabčíkem utvořili para skupinu ANTHROPOID a provedli atentát na Heydricha. Mjr. gšt. Kašpar je pokládá za dva naše největší individuální hrdiny 2. světové války. /Škpt. Krček a Kašpar sdíleli za těžkých podmínek osmiměsíční zajetí v Sov. svazu po porážce Polska v r. 1939. /--Dostali jsme letošní pohlednici "Memory of Czechoslovak Paragroups" s podpisy některých účastníků červnové tryzny v kostela sv. Karla Boromejského v Praze. Z parašutistů jsou tam podpisy Černoty, Pernického, Šikoly, Krzáka, Vavrdy, Štursy a Šperla, který přijel z USA. Po tryzně byl společný oběd asi pro 100 osob a večer byli býv. parašutisté hosty na recepci u anglického vojenského attaché. Podle svědectví přímého účastníka, vše probíhalo ve velmi přátelské atmosféře. --F.Z. nám sdělil, že se sešel s parašutistou Býčkem v Národním domě v Londýně někdy v r. 1972. Podle některých zpráv v Anglii zemřel. Kdo o tom něco ví? --Žije Vladimír Škácha v Kanadě? Máme informaci, že Škácha /byl shozen ve vlasti s Janem Zemkem, jako skupina "SILVER B", v noci z 28. na 29. 12. 41 u Kasalického poblíž Přelouče/ byl v Brně do roku 1968 jako vedoucí jedné velké samoobsluhy, ale po srpnu se z ČSSR "vypačil" a emigroval za synem do Kanady. Kdo o něm ví? --Ve Chvalticích u Bílové nad Dyjí žije údajně Jan Vavřda, člen para skupiny SPELTER. /Mimo něho k ní patřili: škpt. Břetislav Chrástina, rt. Jaroslav Kotásek a telegr. rt. R. Novotný, stanice: "Lenka". / Vavřda občas přijede do Brna a sejde se s kamarády. Pararaj byl vysazen v noci ze 4. na 5. 5. 44 u Kramolína na j. Moravě a od chvíle seskoku ztratil kontakt se svým velitelem škpt. Chrástinou, který se dostal sám na Slovensko a připojil se k partyzánům tam; zda i dnes žije, není známo. Za Kotáskova velení splnila skupina SPELTER celou řadu úkolů znamenitě. Dva jejich býv. spolupracovníci /rolník A. Plichta ze Šebkovic a lesník F. Kopulety z Heraltic/ byli v r. 1951 zahrnuti čs. kom. režimem do tzv. babické aféry a popraveni /viz kniha Oty Holuba "Vlčí komando", Praha 1981, str. 58 a 81. / --Doma je připraven k vydání rukopis o para skupině TUNGSTEN /R. Pernický, Leopold Musil/. Měla navázat na domácí odboj a připravit místa pro shoz zásob a osob. Shoz proveden u Kutné Hory v noci z 21. na 22. 12. 44; plánovaný shoz byl u Vortové u Hlinska. Oba jmenovaní válku přežili a žijí v Praze. --Statečným parašutistou z východu byl por. Vasil Kiš, původem z Podk. Rusi, vysazený u Lenešic. Po válce figuroval V. Kiš s gen. Vladimírem Přikrylem v čs. filmu "V horách duní". Kiš byl zatčen STB už koncem r. 1947 v tzv. mostecké špionážní aféře. Zatčena v té době byla i statečná žena: por. Marie Kaliová, rovněž z Podk. Rusi. --Historická revue "Beaver" /Winnipeg, Man. / měla článek o kan. paraš. MUDr. Dafoe.

Pamětní deska v Pardubicích.

JUDr. Jaroslav Odstrčil, povoláním právník, se narodil 6. 11. 1912 v Brníčce u Zábřeha, okres Šumperk. Byl velitelem para skupiny CALCIUM se stanicemi "Mládá" a "Zdenka". Skupina byla vysazena v noci z 3. na 4. dubna 1944 u Rabštejnské Lhoty na Chrudimsku. Ke skupině patřili i rotní: Josef Gemrot /zemřel doma v r. 1958/, Fr. Široký /zemřel v Jihlavě r. 1973/ a Karel Niemczyk /žije v Austrálii/. Jak přišel o život ppor. Odstrčil? 23. 6. 44 se skrýval v Pavlasově hájovně u Proseče, když v blízké víkendové chatě hledalo Gestapo šmelináře. V rámci akce se Gestapáci rozešli po okolí a za náhodného střetnutí Odstrčila zastřelili. /Foto je z archivu K. Gedoše, Los Angeles. /

ppor. Jaromír Nechanský /na obrázku vpravo/ byl velitelem para skupiny PLATINUM-PEWTER, která byla sestavena v Bari a shozena mezi obcemi Jarovné a Krásné u Nasavrk v noci ze 16. na 17. 2. 1945. Ve skupině byli i telegrafisté: rt. Jaroslav Pešán /zemřel v Brně r. 1970/, rt. Alois Vyhlídk /žije ve Willowdale, Ont. / a čet. Jaroslav Klemes /žije v Ustí nad Labem/. Kpt. Nechanský /zeť Laušmana/ byl popraven v Praze v r. 1950. /V květnu 45 se s Klemesem významným způsobem podílel na povstání v Praze. / Kdo je žena v autě? Kdo má lepší snímek Nechanského? /

Bohuslav Grabovský

NAROZEN 19. 1. 1917

POPRAVEN ŘÍJEN 1944

Po příchodu Lukašů se Grabovský snažil navázat spojení se svým velitelem. Rozhodl se jít na adresu, kterou obdržel před odletem, a to k Bedřichu Šilarovi do Němcí, který byl úředníkem firmy Gottwald v Brandýse nad Orlicí. Grabovský se pravděpodobně zdržoval v Bernarticích do 12., nejdéle do 14. května 1942.

VII.

V této době požádal o nocleh Bedřicha Šilara a požadoval po něm, aby uveřejnil v Národním politice inzerát o koupi německo-českého slovníku, což bylo smluvené znamením, kde se nachází. Po prověření informoval zároveň Šilar o přítomnosti parašutisty člena ilegální odbojové organizace Obrana národa poručíka Josefa Kabeleho, který pracoval v ilegální odbojové skupině pplk. Josefa Svatoně (6). Grabovský se světl poručíku Kabelemu a informoval ho o úkolech, které měli jako výsadek splnit, udal krycí jméno svého velitele, o kterém nyní neměl zpráv. Václav Kindl (jako Václav Procházka) po odchodu z Bernartic došel na adresu Antonína Mandlíka do Chrástu u Chrudimi. Pomocí inzerátu, uveřejněného v tehdejší tisku, dal o sobě vědět. Prosřednictvím odbojářů se npor. Kindl a Grabovský sešli. Oba parašutisté s por. Josefem Kabelem odjeli do Vysokého Mýta, kde byli téhož dne večer seznámeni s pplk. Josefem Svatoněm, bývalým důstojníkem 9. jezdeckého pluku ve Vysokém Mýte.

Na tomto setkání bylo dohodnuto, že Kindl a Grabovský zůstanou pod ochranou Josefa Kabeleho. S ním se dohodli, že až utluhne pátrání, vypraví se na místo seskoku. Po několika dnech odjeli řádně poučení o poměrech v protektorátu z Vysokého Mýta, a to Kindl přes Prahu a Grabovský přes Havlíčkův Brod na místo seskoku. Asi za tři dny se vrátili. Místo jejich seskoku bylo střeženo a tak nemohlo dojít k vykopání a převezení materiálu.

Dne 26. května opět odjeli společně, a to tak, že tentokrát jel Grabovský přes Prahu a Kindl přes Havlíčkův Brod. 27. května 1942 došlo však k atentátu na říšského protektora Reinharda Heydricha. V noci po atentátu se vrátil Kindl k por. Josefu Kabelemu. Byl bez pistole, kterou prý byl nucen při prohlídce vlaku gestapem a polici vyhodit z okna. Byl silně rozrušený a při podrobném výslechu a dotazování, kterému byl podroben, řekl, že použil uklidňující prášek, který na něj tak silně zapůsobil.

Teprve asi po třech dnech po příchodu Kindla přijel Grabovský, který byl až na samém místě seskoku a zjistil, že místo je silně rozkopáno, materiál vybrán. Našel tam jen část ukrytých peněz. Udál, že při projíždění Prahou se setkal s parašutistou Josefem Valčíkem před tehdejší Wilsonovým nádražím (dnes Hlavní nádraží) a ten jej upozorňoval, aby ihned z Prahy zmizel. Důvod se dozvěděl teprve ve vlaku směrem na Tábor. Aby se dostal zpět do Vysokého Mýta, musel pro stále prohlídky vystoupit z vlaku, ukrást kola, které pak zanechal někde v okolí Skutče.

Po dobu největšího pátrání po atentátnících na Heydricha byli oba parašutisté ukryti přispěním Josefa Kabeleho. Byli provedeni do vykopaného bunkru v lese, v obvodu hajného Josefa Dolečka, který bydlel v hájovně „Na luhu“ u Brandýsa nad Orlicí. Grabovský však bez vědomí místních odbojářů odjel. Znovu se dostal do Bernartic, kde opět našel úkryt u rolníka Františka Lukeše.

VIII.

V Bernarticích si občané začali šeptat, že v obci jsou parašutisté. Málem se o tom mluvílo veřejně. Tato nezkusenosť vedla k tragickému závěru. Starosta vedlejší obce Svatkové neudržel tajemství obce Bernartic u sebe, světl se Václavu Hronkovi, vrchnímu četnickému strážmistroví v. v. z Písku, kterému věřil. Ten však spolupracoval s nacisty a zprávu oznámil Němcí, četníku Reinholdu Strizickovi, který dal celý případ vyšetřit klatovskému gestapu.

Klatovské gestapo 4. června 1942 zatkl rolníka Severina Krzaka, 10. června provedli gestapáci důkladnou prohlídku v několika dalších domech. Dne 12. června přijely kolem osmé hodiny ráno kolony německých aut s vojáky, příslušníky Schutzpolizei a klatovští gestapáci. Vojáci obklíčili obec a nedovolili z ní nikomu odejít. Příslušníci gestapa a policie vytvořili skupinky, které vykonávaly prohlídky každého domu a zemědělské usedlosti. Rovněž v následujících dnech došlo k zatýkání. Celkem bylo zatčeno 86 osob. Ve dnech 29. června až 2. července ve večerních hodinách popravili gestapáci ve Spáleném lese u Luh na bývalé vojenské střelnici a také v Táboře 23 občanů z Bernartic a osoby, u nichž gestapo předpokládalo, že jejich rodinní příslušníci odešli do zahraničí. Mezi popravenými byla rodina Františka Lukeše i rodina Josefa Viktory z Věšiny a jejich příbuzní Marie a Karel Hüblbaurovi z Prahy, kteří byli náhodou u nich na návštěvě.

IX.

I v době pro Bernartice nejhorší, kdy gestapo denně v obci pátralo, byl Grabovský ukryt na půdě zemědělské usedlosti Františka Lukeše. O tom vypovídala paní Antonie Cihlářová 24. 7. 1945. Po uvěznění starého pana Lukeše a syna Jardy hledala něco na půdě u Lukešů, kde byla zaměstnána jako služebná. Najednou k ní přistoupil muž snědého obličej, prostřední postavy, černých vlasů a sepatýma rukama ji poslal o kousek chleba, že má hlad. Ulekla se a prosila ho, aby opustil úkryt a nevydával v nebezpečí jak ji, tak i majitele domu, neboť dozví-li se o tom gestapo, které skoro denně provádělo kontrolu usedlosti, že je zabijí. Slíbil, že co nejdříve usedlost opustí, jen aby mu dala najíst. Byl již hodně vyhublý, neboť od zatčení muž u Lukešů uplynulo několik dnů a při tom všem byl neustále ukryt nad klenutím pod dřevěnou podlahou. Přiznal se, že při svážení jetele, vždy když se skládalo, se ukrýl a jakmile odjeli lidé, znovu vylezl na vzduch z úkrytu.

Tento muž byl jedním z parašutistů, ukrytých v době stanného práva u Lukešů. Říkal, že je sám. Nemohl to být nikdo jiný, než osoba, vydávaná Jardu Lukešem za revizora v Kampellicce. Stará paní Cihlářová mu nosila chleba a kávu. Když se služebná zmínila paní Lukešové, kdo je na půdě, líbal oběma ženám ruce a slíbil, že co nejdříve usedlost opustí. Byl ve velmi zuboženém stavu. Nosil prádlo a šatstvo Jardy Lukeše. /Pokračování přístě.

Z OKUPOVANÉHO ČESKOSLOVENSKA

Ústřední výbor KSČ rozeslal stranic-
kým organizacím oběžník, v kterém u-
pozornuje, že kontrarevoluční elementy zas zvedají hlavy. Mezi nepřátelské
protisocialistické síly patří hlavně 3 skupiny obyvatel: v první je Charta
77, Jazzová sekce, Demokratická iniciativa a pod. skupiny; v druhé jsou křesťan-
né /zvláště katolíci/ usilující o větší náboženskou
svobodu; v třetí býv. členové KSČ /vyloučení po sov.
invázi v srpnu 1968/, kteří se pokoušejí o návrat do
veřejného života. -- Gen. F. Podešva řídil v polovině
června manévry čs. a sovětských pozemních jednotek
v prostoru Č. Budějovice-Žel. Ruda, za účasti 17.500
mužů a žen. -- Statisticky bylo zjištěno, že 25% čs.
mužů a 35% žen jsou tak tlustí, že se to považuje za
chorobu. -- Asi 600 pražských domácností poskytuje
soukromě 1.400 lůžek pro ubytování turistů, přednost-
ně ze západu. -- Na pouti v Levoči bylo přes 100.000
věřících. Mše řídil administrátor spišské diocéze,
Msgr. Štefan Garaj. -- V reformovaném trestním zákoní-
ku je útěk do zahraničí či pokus o útěk kvalifiko-
ván jako přestupek, nikoliv jako zločin. -- Od 1.2.88
si smějí občané najmout hostince, holičství či menší
opravárny a mohou zaměstnávat i jiné občany. -- Mnozí
se brání, kteří odmítají z důvodů svědomí vojenskou
službu. Gen. Lokajčík se považuje za naivní idealiz-
mus a za špatné chápání světového uvolnění. -- Na ti-
síc farností je bez duchovního se státním souhlasem.
-- Nová 50ti-korunová bankovka má podobiznu L. Štúra.
-- Z ČSSR bylo vyhoštěno 50 libanonských občanů; zdržo-
vali se v zemi ilegálně. -- V čs. tisku se
objevily články popisující stalinský ter-
ror v 30. letech. Článek "Žena preziden-
ta" se týká Jekatěрины Kalininové, která
byla odsouzena na 10 let nejtěžších pra-
cí, zatímco její manžel byl nominálním
prezidentem SSSR. Byla propuštěna až v r.
1946 a dostala "psí legitimaci", která jí
nedovolovala pobyt v Moskvě a 270ti ji-
ných městech. Podobně byla postižena i
žena Molotova a maršála Vorošilova.

Jednou větou

Kdyby se toho dožil, slavil by P.V. Havlík
dne 1.7.88 své 90. narozeniny. -- 22.6. uply-
nulo už 10 let od smrti dr. Jána Šikury. --
M. Holý v Kitcheneru se zajímá o osudy čs.
letců v Anglii za války. -- Během kongresu
čs. sdružení v Ottawě bylo konstatováno, že
řada nově příchozích našeho původu jsou
na emigraci málo připraveni a očekávají,
že se o ně bude někdo starat. Projevuje se
to zejména v Montreálu. -- Ctírad Vrána dal
podnět k obnově činnosti torontské prac.
skupiny Společnosti pro vědy a umění. -- Po-
slední číslo "Calgarských Listů" /P.O.Box
355, Calgary, Alta.T2P 2H9/ mělo 8 stran za-
jímavého obsahu. -- Int. Black Ribbon Commit-
tee má adresu: Suite 906, 100 Adelaide St.W.
Toronto, Ont. M5H 1S3, tel. 368-4935. -- Věra
Rollerová reagovala vhodně na článek jistě
pí Kohlové z Vancouveru, který vyšel v "Re-
portéru" před časem. Redakce však odpověď
pí Rollerové neuveřejnila. Pí Kohlová Kana-
du hanila, pí Rollerové se jí zastala. -- Re-
vue "Forward-Vorwärts", kterou vydávají
býv. čs. občané sudetoněm. původu /soc. demo-
kraté/ v Torontě, oslavila 40. výročí vzní-
ku. -- L. Broženský navštíví Brisbane. -- J. Sva-
toň z Grand Valley, Ont. se dobře znal s
lyž. mistrem Cyrilem Musilem. -- V. Vostřez
je předsedou SEEN /Society of East-Central
European Nations/ v Hamiltonu.

Ivančenu, duben 1988: deska na počest ná-
čelníka čs. skautů, dr. Rudolfa Plajnera,
který zemřel 23. června 1987.

Vzpomínáme**Před čtyřiceti lety**

DR. ADOLF KOSTECKÁ zahynul 25.
ledna 1948 při autonehodě mezi Lišo-
vem a Třeboní, když se vracel ze schů-
ze Čs. sociální demokracie, jejímž
byl významným funkcionářem. Na-
rozen 13. června 1895 v Majdaleně
u Chlumu, vystudoval práva na Karlově
univerzitě. Byl zakladatelem Akade-
mického domu v Praze, spoluzakla-
telem a prvním předsedou Ústředního
svazu studentstva a významným čini-
telem dalších studentských organiza-
cí. Nejvíce se zasloužil o nemajetné
vysokoškolské studenty tím, že zřídil
Masarykovu kolej na Hradčanech, kde
mohli nemajetní vysokoškoláci bydlet
a strávovali se za velmi nízký poplatek.
Jeho starším bratrem byl MUDr. Fran-
tišek Kostečka, profesor zubního lé-
kařství Karlově univerzitě a jeden z
tvůrců moderní stomatologie. JUDr.
Kostečka byl významný advokát v Pra-
ze a průmyslový podnikatel na Třeboň-
sku. Smýšlením byl upřímný demokrat
s hlubokým sociálním citěním a
smyslem pro spravedlnost. Po únoru
1948 byli jeho pozůstalí — žena a tři
dětí — vystaveni těžké diskriminaci.

Dne 1. března 1946 byla v Budapešti
podepsána mezinárodní smlouva mezi
vládami ČSR, USA, V. Británie, Francie
a SSSR o odsunu Maďarů ze slovenské-
ho pohraničí. Na jejich místo měli
být přesídleni občané slovenského pů-
vodu z Maďarska. Provedením této ob-
tížné operace byl gen. Borským-Berge-
rem pověřen plk. gšt. Karel Procházka
/na našem obrázku 1. zleva/. Vládním
amocněncem pro tuto přesídlovací akci
byl dr. Daniel Okáli /na obrázku 1.
vpravo/. Naši missi v Budapešti něko-
krát navštívil dr. Vlado Clementis /u-
prostřed/. Nejbližšími spolupracovníky
plk. K. Procházky byli mj.: plk. gšt. Emil
Horyna, mjr. děl. František Sýkora a mjr.
děl. Alois Bura. /Archív plk. K. Procházky./

**Jak můžete využít
našich programů:**

Canada Employment Centres zaměstnávají vysoce
kvalifikované poradce, kteří vám poradí jak využít nové
pracovní programy. Nejdůležitější je, že více než kdy jindy,
pomáháme lidem s rozličnými problémy v zaměstnání.

**Pomáháme lidem, kteří ztratili práci a lidem, jejichž
zaměstnání prochází rozličnými změnami. Rovněž pomáháme
těm, co mají problém nalezt zaměstnání, jako jsou ženy a
mladí lidé.**

**Pomáháme podnikům najmout a zacvičit mladé
lidi a zvyšovat kvalifikaci zaměstnanců. Od nejnižších po
nejvyšší pozice!**

Je skutečností:

* V minulém roce jsme na více než 650 místech pomohli
pěti milionům Kanaďanům

* Více než 400.000 Kanaďanů se každoročně zúčastní v našich
zaměstnaneckých a záučních programech.

* Po třech měsících více než 88 % lidí sdělilo, že program
využilo.

Jestliže potřebuješ pomoc, spoj se s Canada Employment Centre.

Chceme a jsme připraveni vám pomoci. Staráme se o to!

*your***Canada Employment Centres**Employment and
Immigration CanadaEmployment and
Immigration Canada

Canada

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

Kdo má adresu tenisty Jardy Drobného v Anglii? Máme pro něho zajímavý materiál. --Severské Listy" vstoupily do 11.ročníku. Redakci řídí Otto Černý, Stenhammarsv.8, 752 49 Uppsala, Sweden. --Z podnětu dr. Jar.Krejčího /který vystupoval jako mluvčí Čs.sociální demokracie se sídlem v Anglii/ bude 8.října v Paříži konference o dnešním Československu, kterou plně podporuje franc.socialistická strana. Mj.se bude jednat o stažení sovětských vojsk. --20.8.bude v Bernu V.Evropská konference SVU;bude ji řídit dr. Karel Hrubý z Basileje. Mezi řečníky je i prof.dr.Jan M.Lochman. --J. Možíšková se snoubencem balí kufry k cestě do Kanady.Sponsorem je její bratr. --Viškovci slavili ANZAC DAY v Canbeře a poslali nám pěknou pohlednici. --Stan Bělský, rezident Melbourne,boxoval profesionálně až do r.1948. Znal se dobře s vítězem Zlaté přílby Frantou Juhanem,který žije ve Vancouveru. --Evženie Bujnová píše často do "Videňských Svob.Listů". --Firma Moravianum AG, Quellenstr.4,8307 Effretikon,Switzerland vydala 3 druhy cyrilometodějských dukátů.Vhodný dar. --Starosta Ústředí Čs.Sokolstva v zahraničí,Rudolf Fiala,s tajemníkem L.Králem pilně pracují na přípravách VII.Sletu v Paříži v r.1990. Nejspíš v září téhož roku bude v Anglii Velký sjezd býv.Čs.vojáků,letců a parašutistů./Bude to 50 let,co přistáli na půdě Anglie. --Č.76 skautské exilové "Stopy" vyšlo ve Švýcarsku.Má 52 stran. Zachovala si tiráž,kterou jí dal dr.Velen Fanderlik.A-

dresa:Postfach 295,8021 Zürich. --L.Jeník se ozval z Vatikánu. Pomáhá tam v čs.sekci rozhlasu. --Ve Švýcarsku má úspěchy MUDr.Zd.Kučera,65,rodák z Kouřimi. --Carmen a Emanuel Kludští byli na dovolené v Jugoslávii a v Rakousku /žijí ve Stuttgartu,NSR/. /Sdělili nám,že doma zemřel herec Vl.Menšík,63./ --"Free Press"v Austrálii přinesl článek o krajaně Aleně Wostře,která byla učitelkou a nyní se věnuje sociální práci. --Manželský pár /oba telefonní technici s výbornou znalostí angličtiny/ by rádi z Austrálie emigrovali do Kanady. Rádi by navázali kontakt s krajany v tomto oboru. --J.Nermuť nám z Tasmanie poslal zajímavý článek o vynálezci lodního šroubu Josefu Resselovi,který se narodil v Chrudimi 29.6.1793. --Pan Vondráček stále vede známou Palmen-Apotheke v č.Monbijoustr.24 v Bernu. Tel.031-25 49 11. --V edici "Listů" vyšel "Zmařený a zamlčený Akční program KSČ z 5.dubna 1968",jako studijní dokument. --V Anglii vyšla kniha"I am a Czech", z pera publicisty a ekonoma Karla Kornella,který do r.1968 pracoval v tiskovém odboru britského velvyslanectví v Praze. --Paní Kopecká,vdova po nezávislém českém novináři Rudolfovi,oslavila nedávno v Anglii své 90.narozeniny. Dcera Eva Kaufmannová žije v Kentu. --"Svědectví" za red. Pavla Tigrida vstoupilo do 31.roku vycházení. --Dr.M.Cígler vydal knihu "Italians in Australia".Je 4.v serii pod.knih.

Jsme hrdí na naše mladé: David Žák /syn MUDr.J.Žáka z Curychu/ byl 15.5.88 promován na Bach.of Bus. Management,na Boston University. Gratulujeme!

NAŠI V USA

XIV.sjezd SVU bude ve Washingtonu od 15.do 18.9.88. --Aleně a Jiřímu Janských přejeme spokojenost na novém bydlišti v San Diegu,CA. --Náš čtenář MUDr.Lad.Fischmeister oslavil na Floridě "65",zatímco MUDr.Jaroslav Mařík měl "55"v Santa Monica,CA. --Olomoucký rodák a znalec Papuánců, dr.Leopold Pospíšil,oslavil "65". --W.Matuška nám poslal pěknou fotografii celé rodiny. Těší se na Kanadu. --T.Cífka nám sdělil,že jug.král Petra II. je pohřben v srbském klášteře v Libertyville,IL. --33ti-členná delegace Slovensko-americké rady,v čele s J.Hvastou /býv.vězněm kom.režimu v 50.letech/,navštívila Bratislavu, kde byla přijata dr.P.Colotkou. Delegace nabídla dnešní kom.vládě přátelství a spolupráci. Rada svob.ČSR tento čin skupiny am.krajanů slovenského původu posoudila kriticky a odmítla. --V červnu vydala Rada svob. ČSR Prohlášení,které má 12 bodů zásadních požadavků vůči stávajícímu čs.kom.režimu. --Freedom House v NY /adresa:48 E.21st St.,NY 10010,USA/ vydal knihu esejí 14ti čs.autorů žijících v zahraničí,pod názvem "The Prague Spring:A Mixed Legacy",cena: US\$12:50. --Kulturní pracovník Bohuslav M.Raposh z Bronx,NY,pracoval po 15 let ve slovenské evang.církvi sv. Pavla,pod vedením p.faráře Balinta, rodáka z Kanady. --Am.senátor Frank Vaněk z Astorie,NY,dostal od Proz.čs.vlády v exilu,Řád gen. M.R.Štefánika. --Volyňský Čech a legionář Václav Vávra je na návštěvě v ČSSR. --Prof.O.Ulč přednášel v sokolovně v NY o čs.emigraci a jejích cílech. --Anna Špánková,vdova po Jiřím,se z Burlingame přestěhovala do Pleasant Hill, CA. Pochází z České u Brna. --Helena Štýbrová-Stachová, známá jako "krásná Helena" z býv.Snížkova divadla v NY, odjela na čas do záp.Evropy. --Slavic Folk Arts Festival bude v Dallas,TX 18.března 1989. Adresa:S.Krizan,Box 26010,Dallas,TX.75226,USA. --"Sokol Notes" z LA měl posledně 20 stran. Jednota za vedení J.Spinky uvažuje o zakoupení nového místa a postavení nové sokolovny. --V NY zemřel žilinský rodák,písníkář a inž.Alex Aranyi. --"Hlas národa" za red.dp.V.Jíta má novou adresu:2340 So. 61st Ave.,Cicero,IL.60650,USA. --List přinesl zaj.článek "60th Anniversary of the Beer Barrel Polka".

NAŠE ROVY

V Pennsylvanii,USA,16.12.87 zemřel známý čs.skaut Emil J.Štembera, zvaný Jánošík.87. Nar. se v r.1900 v Praze a většinu svého života prožil v cizině /Habeš,Čína,Indie,Bulharsko,Brazílie atd./. V USA žil od r.1955. Byl nositelem mnoha skautských vyznamenání a upřímným vlastencem.

IN MEMORIAM

Z Chattanooga,Tennessee došla smutná zpráva,že tam 10.června t.r. náhle zemřel prof.dr. Karel Hujer,85.Byl po smrti prof.V.Hlavatého považován za nejvýznamnější vědeckou postavu poúnorového exilu. Vynikl v astronomii a v pedagogice. Narodil se 18.9.1902 v Žel. Brodě,vyšel redtku v Turnově a přírodovědeckou fakultu KU. Pak se specializoval na astronomii v USA a v Mexiku. Jeho disertace z dějin astronomie byla na téma "Filosofie Galileova procesu". Procestoval doslova celý svět,včetně Indie a Sibiře. Přednášel na mnohých místech a dostal několik tuctů čestným doktorátů. Jako profesor působil na univ. v Chicagu,na Wesleyan College v Iowě a nakonec v Chattanooga,Tennessee,až do výslužby v r.1973. Jeho práce byly otištěny ve vědeckých žurnálech po celém světě. Vždy se hrdě hlásil k svému českému původu a byl pyšný na přínos všech českých a slovenských vědců v oboru fyziky a astronomie. Byl to on,který informoval vědecký svět o Divišově vynálezu hromosvodu, 6 let před Franklinem. Prof.Hujer rád zajížděl mezi krajan-y v Kanadě a účastnil se několika Československých dnů na Masaryktoanu. Na obrázku jsou zleva:prof.K.Hujer,V.Čoček z Batawy a Bedřich Čecha z Burlingtonu.

DOMÁCÍ UZENINY
*
EVROPSKÉ LAHŮDKY

MEAT PRODUCTS

ILJA
SANDA

2216 BLOOR WEST (u Runnymede)

TORONTO, ONT. M6S 1N4

TEL: 766-8338

Máme také houskové knedlíčky.

QUEENSLAND

Po uzavření se dozvídáme smutnou zprávu, že v Brisbane zemřel 19. května ve věku 71 roků pan

Jan Tuček

typ skutečného politického uprchlíka, který od svého příchodu do Austrálie v roce 1949 odvedl ohromný kus nezištné práce pro čs. exil. Mimo jiné vydával krajské noviny v Brisbane a Canbeře, spolupracoval s čs. rozhlasovým vysíláním v Brisbane, sponzoroval nové uprchlíky a obětavě jim pomáhal.

Do obřadní síně brisbanského krematoria se s Janem Tučkem přišli rozloučit jeho spolupracovníci, zástupci exilových organizací a četní příslušníci krajské veřejnosti.

Čest jeho památce!

HODLÁTE-LI KOUPIŤ NEBO PRODAT
DŮM, OBCHOD, ŽIVNOST
NEBO JINÝ TYP NEMOVITOSTI..

obraťte se s důvěrou na

GEORGE J. B. DANES

Family
Trust

Corporation Realtor

Tel.439-1660 /anglicky/
266-1659 /česky/